

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2792/05
25.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Вере Пешић, председника већа, Гордане Џакула и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником суда Весном Даниловић, записничарем, одлучујући по тужби тужиоца АА, против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, ради поништаја решења туженог број 580-02-04469/2004-11 од 2.2.2005. године, у правној ствари признавања својства мирнодопског војног инвалида, у нејавној седници већа одржаној дана 25.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије број 580-02-04469/2004-11 од 2.2.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена на решење Општинске управе, Одељења за јавне службе и општу управу општине Смедерево број 580-80-04-04 од 17.11.2004. године, којим му је признато и даље својство мирнодопског војног инвалида VII групе са 50% инвалидитета трајно, са правом на одговарајући износ инвалиднине почев од 1.6.2004. године као првог дана наредног месеца по подношењу захтева за утврђивање новог процента сходно члану 90. Закона.

Тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка, односно неправилно утврђеног чињеничног стања. Истакао је да је у образложењу оспореног решења наведено да се ставља ван снаге налаз лекарске комисије број 1591 од 21.12.2004. године, а да за то није дато одговарајуће образложење нити је јасно из ког разлога се оспоравају налаз и мишљење лекарске комисије као недовољни и непотпуни. Тужиоцу је смањен проценат инвалидитета за 20% иако је мирнодопски војни инвалид од 1960. године, те сада, како сматра, нема оправданог разлога за смањење процента инвалидитета с обзиром на његове године старости и здравствено стање. Сматрајући да је оспорено решење засновано на неправилно утврђеном чињеничном стању, да је образложење нејасно и контрадикторно, те да је донето уз повреду закона на његову штету, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени је у свему остао при образложењу из оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост решења туженог органа у смислу члана 39. Закона о управним споровима ("Сл.лист СРЈ", бр. 46/96), оценом навода истакнутих у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из оспореног решења и списка предмета произлази да је исто донето поводом жалбе тужиоца и у вршењу ревизије решење првостепеног органа број 580-80-04-04 од 17.11.2004. године. Диспозитивом овог решења одлучено је да се тужиоцу, као досадашњем признатом мирнодопском војном инвалиду V групе са 70% инвалидитета трајно, признаје својство мирнодопског војног инвалида VII групе са 50% инвалидитета трајно почев од 1.6.2004. године, са правом на личну инвалиднину у месечном износу од 13% од основа из члана 28. Закона. У ставу другом диспозитива констатовано је да је корисник права по овом решењу дужан да првостепеном органу пријави промену која утиче на коришћење и престанак права у року од 15 дана од дана настанка промене, као и да решење подлеже ревизији, а ревизија и жалба одлажу његово извршење. Одлучујући поводом жалбе, и у вршењу ревизије, тужени је првостепено решење оценио законитим са разлога што је, како је у образложењу наведено, према налазу и мишљењу Другостепене лекарске комисије број 1718 од 18.1.2005. године код тужиоца утврђено и дијагностиковано обољење које представља основ за утврђивање процента војног инвалидитета, а који, како тужени налази, према тачки 235б Листе процента износи 50% трајно. Налазом и мишљењем Другостепене лекарске комисије од 18.1.2005. године, на коме тужени заснива своју одлуку, а који је сагласан и са специјалистичким налазом датим од стране пулмолога ВМА од 27.12.2004. године, стављен је ван снаге налаз исте Комисије број 1591 од 21.12.2004. године. Према налажењу туженог нема погоршања код тужиоца у односу на другостепену налаз и мишљење број 473 од 9.5.1978. године, којим је, како из списка произлази утврђено да код тужиоца постоји инвалидитет у износу од 70% трајно, већ да је дошло до функционалног побољшања, због чега је тужени донео одлуку као у диспозитиву.

Код оваквог стања ствари, по оцени суда, оспорено решење донето је уз битну повреду правила поступка

из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово стога што оспорено решење туженог не садржи разлоге који су били одлучни при оцени доказа наведених у поступку доношења решења, те правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наиме, из образложења оспореног решења се не може са сигурношћу закључити на основу којих прописа и са ког разлога је вршено вештачење од стране исте комисије у кратком временском размаку, будући да постоји налаз и мишљење Другостепене лекарске комисије број 1591 од 21.12.2004. године и број 1718 од 18.1.2005. године, нити су у образложењу дати јасни разлози зашто је налаз и мишљење ДЛК 1591 од 21.12.2004. године стављен ван снаге. При том нису дати јасни и децидни разлози који су били одлучни при оцени налаза и мишљења Другостепене лекарске комисије од 18.1.2005. године према коме је код тужиоца дошло до функционалног побољшања у погледу његовог обољења и смањења процента инвалидитета за 50% у односу на налаз и мишљење Другостепене лекарске комисије од 9.5.1978. године којим је код тужиоца утврђено обољење које је представљало основ за признавање инвалидитета од 70% трајно, након чега се овај проценат у међувремену није мењао.

У вези са наведеним, тужени одлучујући и по жалби тужиоца није дао оцену навода истакнутих у жалби да с обзиром на његове године старости (70 година) и, како је навео, урушеног здравственог стања, није могло доћи до побољшања његове болести те смањења утврђеног процента инвалидитета од 70% трајно на 50%, чиме је тужени учинио и повреду поступка из чл. 235. ст. 2 ЗУП-а.

Са свега изнетог Врховни суд Србије је, применом одредаба чл. 41. ст. 1. и 2., а у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку тужени ће, на основу правилно утврђених битних чињеница за доношење одлуке у овој управној ствари, без повреда правила поступања, донети правилно и на закону засновано решење. При том ће имати у виду примедбе и правно схватање суда изнето у образложењу ове пресуде, којима је везан у смислу чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 25.11.2005. године, У.бр. 2792/05

Записничар Председник већа-судија,

Весна Даниловић, с.р. Вера Пешић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК